

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.448/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes jogi képviselője kamarai jogtanácsos (felperes jogi képviselőjének címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (13. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 14.K.700.377/2025/12. számú ítélete

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 67.000 (hatvanhétézer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2022. február 1. napjától 2024. december 31. napjáig terjedő időszakban (továbbiakban: perbeli időszak) bűnügyi technikus (tiszthelyettes) beosztásban teljesített szolgálatot az alperes szolgálati hely állományában. A perbeli időszakban a felperes a technikusi beosztása mellett a munkaidejének nagy részében, legalább 50 %-ában körözési feladatokat is ellátott.

[2] Az illetményalap 100%-ában megjelölt megbízási díj megfizetésére irányuló szolgálati panaszát az alperes a 05000-101/266-1/2025.Szü. számú határozatával elutasította megalapozatlanság okán.

A felperes keresete, az alperes védírata

[3] A felperes a keresetében megbízási díj jogcímén 1.352.750 forint és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A kereset jogalapjaként a büntetőeljárások keretében lefolytatandó szemlék végrehajtásáról és a bűnügyi technikai tevékenység egységes szabályozásáról szóló 13/2012. (VII. 30.) ORFK utasítást (a továbbiakban: 13/2012. ORFK utasítás), a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletét, a forrónyomos tevékenység egységes végrehajtásáról szóló 22/2017. (VI. 22.) ORFK utasítást (a továbbiakban: 22/2017. ORFK utasítás), a körözési nyilvántartási rendszerrel és a körözési eljárással kapcsolatos rendőrségi feladatokról szóló 54/2013. (XII. 21.) ORFK utasítást (a továbbiakban: 54/2013. ORFK utasítás) és a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját jelölte meg arra is hivatkozással, hogy a 2023. február 1. napját követő időszakban a jelentős többletmunka feltétele is megállapítható. A megbízási díjösszezszerűségét az illetményalap 100 %-ában jelölte meg.

[4] Az alperes a védíratában a keresetnek mint alaptalannak az elutasítását kérte, vitatva azt jogalapjában és összezszerűségében is.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság az ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek megbízási díj jogcímén bruttó 1.352.750 forintot és késedelmi kamatát. Az ítéletének indokolásában a Hszt. 2. § 25. pontjára, 71. § (1), (3), (5)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BM rendelet) 10. § (2) bekezdésére és a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára utalással kifejtette, hogy a perben kihallgatott tanúk vallomása alapján megállapítható volt, hogy a felperes havonta rendszeresen körözési feladatokat látott el az elsődleges technikusi

feladatainak ellátása mellett, mely a munkaidejének jelentős részét tette ki, havonta átlagosan 10 körözési ügyben, ügyként átlagosan 10-15 irat készítésével, továbbá eljárta más előadó körözési ügyében is. A felperes által csatolt kimutatás alapján 50%-os mértékben állapította meg a napi feladatellátást, mert a felperes bírhatott a legközelebbi és legpontosabb tudással a feladatellátás mértékéről, a kereseti kimutatás 236 ügyszámot említett, tehát nagy mértéket sorolt fel a 35 hónapos perbeli időszak vonatkozásában. A 30/2015. BM rendelet 2. számú mellékletére utalással kifejtette, hogy a munkaköri leírás nem adhatott általános és korlátlan felhatalmazást a technikai beosztáshoz nem tartozó feladatok elvégzésére, az egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblán rendszeresített beosztásokon belül határozhatja meg az állandó feladatokat a munkáltató, kiterjesztő értelmezésre nincs lehetőség. Bírói gyakorlatra utalással kifejtette, hogy a munkaköri leírás kijelöli azoknak a feladatoknak a körét, amiket a munkavállalónak el kell látni, konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg azt, ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. A munkáltató egy adott beosztáson belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a többletfeladatellátásnál nem azon van a hangsúly, hogy ez okozott-e többletterhelést, hanem hogy a kinevezés szerinti beosztáshoz tartoznak-e. A hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztáshoz nem tartozó feladatellátás ellentételezésre jogosít. A kimutatás, felperesi nyilatkozat, valamint a tanúk vallomása alapján megállapította, hogy a felperes a munkaidejének jelentős részében körözéssel összefüggő feladatokat látott el. A 2023. február 1. napja utáni időszakra a jelentős többletmunka követelménye megállapítható, mert a felperes valamennyi hónapban folyamatosan a beosztáshoz nem tartozó körözési feladatokat látott el a munkaideje jelentős részében, a Hszt. 102. §-a nem értelmezhető akként a bírói gyakorlat alapján, hogy a felperes köteles minden feladatot ellátni, melyre képzettsége, végzettsége alapján alkalmas. Mindezekre figyelemmel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján a teljes perbeli időszakra megbízási díjra jogosult a felperes.

[6] Az összecszerűség körében kifejtette, hogy a felperes minden hónapban a munkaideje jelentős részében látott el körözési feladatokat, havi szinten jelentős mértékben nem a saját beosztásához tartozóan. A kialakult bírói gyakorlat szerinti valamennyi lényeges szempontot összességében értékelve kifejtette, hogy a körözési feladatok a folyamatban levő ügyek számára is tekintettel lényeges többletterhelést jelentettek a felperes számára, a többletfeladatok külön szaktudást igényeltek, a felelősség mértéke is jelentős volt. Mindezek alapján a jogszabályi 50-200%-os intervallumra is tekintettel nem tartotta eltúlzottnak az illetményalap 100%-ában megjelölt igényt figyelemmel arra is, hogy az az intervallum alsó felében helyezkedik el.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását. A Hszt. 2. § 25. pontjának, 71. § (1) és (5) bekezdésének, a 30/2015. BM rendelet 2. számú mellékletének megsértésére utalással kifejtette, hogy a tényállást az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen állapította meg, azonban abból téves jogkövetkeztetésre jutott. A 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete felsorolja az alperesnél betölthető munkaköröket, azonban az egyes munkakörökhöz tartozó konkrét feladatokat egyetlen jogszabály sem részletezi, azokat a munkaköri leírásban rögzítette a munkáltató. A munkaköri leírásban egyetlen egy feladatot sem írt elő, amely a bünygyi szakterületen foglalkoztatott hivatásos állományú felperes betöltött munkaköréhez nem kapcsolható. A kifogásolt

munkaköri feladatok részét képezték a munkaköri leírásnak, az a körülmény, hogy bizonyos feladatok nyomozói munkaköri leírásban is szerepelhetnek, nem jelenti azt, hogy azok egy bűnügyi technikus munkaköri leírásában nem szerepelhetnek. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára utalással kifejtette, hogy a nyomozói és a technikus feladatok között hasonlóságok, azonosságok vannak, ebből azonban még nem következik, hogy a technikus más beosztásba tartozó feladatot lát el, amely alapján többletdíjazásra jogosult. A munkaköri leírás lényegét és jelentőségét szünteti meg, ha annak tartalmát a felperes szabadon határozhatná meg, elvonva a munkáltatótól azt a jogot, hogy a munkakör keretein belül határozza meg a felperes feladatait. Amennyiben a felperes csak az általa bűnügyi technikus beosztásba tartozónak minősített feladatokat látná el, a munkaidejét nem töltené ki. Nincsen jogszabályi meghatározása annak, hogy a technikus beosztáshoz milyen feladatok tartoznak, továbbá amennyiben csak azoknak a feladatoknak az elvégzését írhatta volna elő a felperes számára az alperes, amelyek szerinte kizárólagosan tartoznak a munkakörébe, akkor a felperes a munkaideje nagy részében lett volna jogosult annak az illetménynek a teljes összegére, amelyet a jogalkotó a bűnügyi technikus beosztást betöltők részére meghatározott. A 2023. február 1. napját követő időszakra a Hszt. 101. § (1) bekezdés a) pontjára és 102. § (1) bekezdés b) pontjára utalással kifejtette, hogy a felperes köteles a végzettsége, képzettsége alapján a részére a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén belül meghatározott valamennyi szolgálati feladatot végrehajtani. A Hszt. 71. § (1) és (3) bekezdésével összevetve a fenti jogszabályhelyeket együttesen értelmezve az állapítható meg, hogy a végzettségnek, képzettségnek megfelelően meghatározott feladatok nem minősülnek a Hszt. 71. §-a alapján megbízási díjra jogosító többletfeladatoknak, a megbízási díj továbbra is jár a szolgálatteljesítés idején kívüli többletfeladatokért, azonban a felperes a rendes szolgálatteljesítési idején belül látta el a hivatkozott feladatokat. A Hszt. 102. §-ában foglalt négy konjunktív jogszabályi feltétel fennáll, ezek teljesülése esetén a jogszabály bármilyen ellentételezés nélkül írja elő a többletfeladatok ellátásának kötelezettségét.

[8] Az összecszerűség körében a Hszt. 71. § (5) bekezdésére utalással a jogalap fennállása esetén sem tartotta megállapíthatónak az illetményalap 50%-át meghaladó megbízási díjat figyelemmel arra, hogy a felperes a munkaidejének körülbelül 50%-át tette ki csupán a többletfeladat-ellátás, ehhez képest a teljes illetményét megkapta, továbbá nem mutatott ki olyan többletterhelést, ami a kereset szerinti megbízási díjat megalapozná.

[9] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. Érvelése szerint az alperes a fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság ne értékelt volna. A 13/2012. ORFK utasítás kimerítően tartalmazza a bűnügyi technikus feladatokat, ezek között nyomozói feladatok nem szerepelnek. A bírói gyakorlat szerint, amennyiben jogi norma kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, ehhez kell igazodni a munkaköri leírásnak is. Nem elsősorban a munkaköri leírás, hanem a jogszabályok alapján állapítandó meg az egyes beosztásokhoz tartozó feladatkörök tartalma. A 30/2015. BM rendelet 2. számú melléklete szerint a bűnügyi technikus és a nyomozói beosztások elkülönülnek egymástól, azokhoz különböző szaktanfolyamok szükségesek, a felperes nem rendelkezik bűnügyi szaktanfolyammal, csak a beosztása ellátásához szükséges bűnügyi technikus szaktanfolyammal. Képesítés hiányában a munkakör része a többletfeladatként beállított feladat nem lehet, a körözési feladatok lényegében speciális nyomozói tevékenységnek minősülnek. A 13/2012. ORFK utasítás ugyan időközben hatályon kívül helyezésre került, azonban ettől függetlenül a technikus beosztási munkakör továbbra is

önállóan létezik, elkülönül a nyomozói beosztástól, melyet a bírói gyakorlat már értékelt. A 22/2017. ORFK utasítás továbbra is meghatározza a büntügyi technikus mint felkészített személy feladatait. A beosztások rendszere a 30/2015. BM rendeletben differenciált, a Hszt. 2023. február 1. napja szerinti módosítását követően kialakult bírói gyakorlat szerint a Hszt. 102. §-át nem lehet úgy értelmezni, hogy a felperes köteles minden feladatot ellátni a képzettségének megfelelően. A fellebbezés a tényállást kifejezetten nem vitatta, a megbízási díj mértékének csökkentése körében felhozott érvek nem megalapozottak. Nem alapos érv, hogy a rendes szolgálatellátási ideje 50%-ában végzett büntügyi technikus munkát a felperes és a fennmaradó idejében a körözési tevékenységet el tudta látni, mert jelentős munkaidőre szánta ki a körözési tevékenység és nem jogszabályi feltétel, hogy az a rendes munkaidőn felül történjen.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[10] A fellebbezés nem alapos.

[11] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó tényállást a releváns körben feltárta, a rendelkezésre álló peradatokat, bizonyítékokat mind a jogalap, mind az összecszerűség tekintetében okszerűen értékelte, a kereset szerinti marasztaló döntése az irányadó anyagi és eljárásjogi jogszabályhelyeknek megfelel. Indokait – azok ismételése nélkül – a másodfokú bíróság osztotta, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel emeli ki az alábbiakat.

[12] A jogalap körében az elsőfokú bíróság az irányadó normaháttér részletezésével megfelelő indokát adta annak, hogy a felperesi alaptevékenység, a büntügyi technikus munkakör és a többlettevékenységként hivatkozott körözéssel érintett nyomozói tevékenység mennyiben eltérő munkaköri feladatok, az alperes a fellebbezésében ezt megdöntő érvelést nem adott elő. Csupán állította, hogy a feladatkörök között átfedések vannak, a munkaköri leírásra figyelemmel igyekezett alátámasztani, hogy a többletfeladatként állított feladatok a felperes alaptevékenységébe tartoztak. Az elsőfokú bíróság az irányadó bírói gyakorlatra figyelemmel helytállóan foglalt állást akként, hogy a feladatok elkülönültségének jogszabályi meghatározottsága az alapvetően jelentős, a munkaköri leírásban az egyes munkakörökhöz igazodóan kell a munkáltatónak eljárnia, kiterjesztő értelmezésre lehetőség nincs. A munkáltatónak nincs joga arra, hogy adott munkakör (beosztás) tartalmát szabadon állapítsa meg, a Hszt. az egyes munkakörökre kógens módon határozza meg az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez képes kell megállapítania a munkaköri leírás tartalmát, az abban foglaltakat korlátlanul nem bővítheti. A munkaköri leírás tehát nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatot, mint a beosztás részét. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakört – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[13] Mivel az elsőfokú bíróság helytálló indokolása szerint a két munkakör közti eltérés megállapítható volt, a felperes az eredeti beosztása mellett látott el rendszeresen visszatérően többletfeladatokat, a részére a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerint a megbízási díj megállapítható volt.

[14] A 2023. február 1. napját követő időszakra a Hszt. 101-102. §-ára hivatkozással vitatta a megbízási díj jogalapját az alperes a fellebbezésében, ugyanakkor az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette az álláspontját a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjával kapcsolatban, miszerint a fenti rendelkezés a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját nem üresítheti ki. A kereseti kérelem szerinti megbízási díjra való jogosultság megállapítása szempontjából relevanciával bíró körülmény, hogy a Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítása során a jogalkotó a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerint jogcímet megtartotta, és – „A szolgálati viszony tartalma” elnevezésű X. Fejezetben meghatározott rendelkezésektől elkülönítetten, „A szolgálati viszony módosítása” elnevezésű VIII. Fejezetben – továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy annak megállapítását az újraszabályozott (3) bekezdésben a korábbi szabályokhoz képest szigorúbb feltételekhez kötötte. Nem vitás, hogy a hivatásos állomány tagja – a jogalkotó szándéka szerint – a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja értelmében az ott megjelölt egyes szolgálati feladatait a rendes szolgálatteljesítési idején belül külön ellentételezés nélkül köteles végrehajtani. E szabály azonban nem jelenti azt, hogy amennyiben e többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel, és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi, annak ellentételezésére ne lenne jogosult, mert a bíróságnak a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (3) bekezdését és 102. § (1) bekezdés b) pontját együttesen és egymásra tekintettel kell értelmeznie. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának módosítása a hivatásos állomány tagját általános jelleggel a megbízási díjra való jogosultságból nem zárja ki, ezen értelmezéssel a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja, valamint (3) bekezdése kiüresedne. Ezért a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának ezért csak olyan értelmezése lehet helyes, amely a 71. § (1) bekezdés c) pontja és (3) bekezdése alkalmazásának is teret enged, mert utóbbi rendelkezések – ellenkező kikötés hiányban – elsősorban a hivatásos állomány tagja rendes szolgálatteljesítési idejében [Hszt. 134-137. §-ai] ellátott többletfeladataira vonatkoznak. A szolgálatteljesítési időn túli túlszolgálat [Hszt. 139. § (1) bekezdés] ellentételezését külön rendelkezés [Hszt. 140. §] tartalmazza. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díjra jogosultság 2023. február 1. napjától a (3) bekezdésében meghatározott két többletfeltétel teljesítésével, azaz nem eseti jellegű és jelentős többletmunka elvégzése esetén állapítható meg. Ehhez képest a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pont második fordulata az ellentételezés megfizetése alól abban az esetben mentesíti a munkáltatót, ha a szolgálati beosztáshoz nem tartozó, a hivatásos állomány tagja végzettségének, képzettségének megfelelő, a szervezeti egység feladatköréhez tartozó feladatellátás a rendes szolgálatteljesítési időn belül eseti jellegű vagy nem jelentős többletmunka. Így az alperes érvelésével szemben a Hszt. 102. § (1) bekezdése nem minden, a rendes szolgálatteljesítési időn belül történő, a hivatásos állomány tagja beosztásához nem tartozó feladatellátás ellentételezése alól mentesít. A másodfokú bíróság utal arra, hogy a jogalkotó a belügyi ágazatokat érintő törvények módosításáról szóló 2024. évi LXXVII. törvény – Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját és (3) bekezdését 2025. január 1. napjától hatályon kívül helyező – 87. §-ához fűzött indokolásában (Indokolások Tára 2025/3.) maga is rámutatott a 71. § (1) bekezdés c) pontja szerinti megbízási díj megállapításának fenti feltételeire, és a továbbiakban ezen jogcímet nem kívánta hatályban tartani.

[15] Mindezen jogszabályi előírásokat szem előtt tartva az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a felperes az érintett hónapokban a Hszt. 71. § (3) bekezdésében írt nem eseti jellegű, jelentős többletmunkát végzett. Az alperes által nem vitatott tényállás szerint a felperes az érintett hónapokban nem eseti jelleggel látott el a beosztásához nem tartozó többletfeladatokat, azok ellátását az elsőfokú bíróság okszerűen értékelte rendszeresnek és jelentős többletmunkának.

[16] A megbízási díj összecszerúsége körében az alperes az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadta. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerúségi meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerúségi eredményre vezettek volna. Az alperes a fellebbezésben megsértett jogszabályhelyként csupán a Hszt. 71. § (5) bekezdését jelölte meg, mely nem tekinthető a mérlegelés jogszerűségével ekvivalens eljárásjogi rendelkezésnek, amely mentén az elsőfokú bíróság összecszerúség körében hozott döntése érdemben felülbírálható lenne. A másodfokú bíróság ezért csak annak megállapítására szorítkozhatott, hogy az elsőfokú bíróság a megbízási díj összecszerúsége körében is megalapozott döntést hozott.

[17] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[18] A pervesztes alperes a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által kifejtett munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére, melynek mérséklését az alperes nem kérte.

[19] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési eljárás illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 108.220 forint.

[20] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[21] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. június 10.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró